

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ARA S'EXAMINARAN AMB LUPA
LES CLASSES MITJANES**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Agraïts

Penitència fiscal

La llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 preveu un creixement de la despesa pública de l'11,5% en relació amb el 2006. Aquest és un augment important, molt més gran que el creixement previst del PIB català real o nominal. Es contempla finançar aquesta major despesa, però, amb un gran augment dels impostos o tributs cedits. La Generalitat preveu enguany un increment de la recaptació del 52% en successions i donacions en relació amb el pressupost del 2006 (795 milions d'euros enfront de 524), del 21% en transmissions patrimonials i actes jurídics (4.445 milions enfront de 3.675) i del 23% en patrimoni (387 milions enfront de 314). Curiosament, alguns diaris han comparat els ingressos pressupostats per al 2007 amb les dades reals o liquidades de recaptació del 2006, i així només afluïren modestos increments entre el 5% i el 12% en els tributs cedits. La flamant promesa de rebaixar l'impost de successions i donacions, anunciada fa poc a so de bombo i plateret, no està pressupostada: "Serà radical però no es contempla encara enguany", va dir el conseller Castells.

ELS CREIXEMENTS ESPERATS DELS TRIBUTS CEDITS són molt més grans que els augments pressupostats dels trams autonòmics de l'IRPF (9%) i de l'IVA (14%) i de les transferències esperades de l'Estat a la Generalitat. Aquestes transferències, que constitueixen l'altra gran font de finançament del govern català, i que inclouen l'encara positiu Fons de Suficiència estatal i les participacions dels municipis catalans en els ingressos de l'Estat, només s'espera que creixin un 6%.

L'IMPOST DE SUCCESSIONS I DONACIONS HA ARRIBAT a Catalunya a uns límits clarament abusius, que en els darrers anys han fet proliferar tota mena d'operacions imaginatives per escapar-se de l'escomesa fiscal del govern català. Un exemple: uns pares de seixanta anys, amb tres fills entre vint i trenta anys, volen vendre un immoble que val un milió d'euros amb l'objectiu de repartir-lo a parts iguals entre els seus fills. Aquest immoble és fruit del seu treball i l'estalvi de tota la vida, fent de petits empresaris, professionals liberals o assalariats, i ara volen repartir-lo entre els seus fills, que ja estan en edat d'establir-se pel seu compte i necessiten un ajut. Aquests pares catalans tenen l'immoble inscrit al seu nom i no al d'una societat patrimonial i ara es troben que, a efectes fiscals de donació, els apareix un quart fill: si l'immoble val un milió d'euros, hauran de pagar a la Generalitat per l'impost de donacions quasi un 25% de l'import de la venda, és a dir, prop de 250.000€. Els pares venen l'immoble pel preu esmentat i tot seguit, però, en compren un altre a Madrid pel mateix preu i en fan donació als seus tres fills amb un cost fiscal nul en aquell territori (l'impost de donacions a Madrid és en aquest exemple de només 250€!). Els tres fills tot seguit venen el pis madrileny i així disposen d'una tercera part, i no d'una quarta part, dels diners dels seus pares. Coses de la perfecta mobilitat del capital i de la competència fiscal entre administracions a l'Espanya autonòmica del segle XXI.

C. DE MIGUEL

“L'impost de successions i donacions ha arribat a Catalunya a uns límits clarament abusius, que en els darrers anys han fet proliferar tota mena d'operacions imaginatives per escapar-se de l'escomesa fiscal”

AVUI NO SABEM QUINS SERAN ELS INGRESSOS de la Generalitat amb el nou Estatut. Aquest govern català, però, vol gastar més que l'any passat i només ho pot fer recaptant més pels tributs cedits, que un any més faran créixer la pressió fiscal dels catalans. El nou Estatut, en canvi, sí que ja ha entrat en vigor: la Generalitat i l'Agència Tributària de l'Estat ja han començat a creuar dades fiscals dels catalans relatives a l'impost del patrimoni. Aquest tribut, que cobra l'Estat però que en cedeix la recaptació i el control a la Generalitat, ha estat eliminat a tota la UE per causa de la doble imposició que suposa: només a França és encara operatiu, tot i que ja estudien suprimir-lo. L'impost de patrimoni, però, és la gran esperança recaptadora

del govern català: ara s'examinaran amb lupa les classes mitjanes catalanes de "la caseta i l'hortet".

EL PREU DELS PISOS HA PUJAT UN 200% O UN 300% en els últims deu anys a Catalunya, però els mínims exempts de l'impost del patrimoni (150.000 euros per la vivenda habitual) es mantenen inalterats des de fa molts anys. Qui tingui un pis i una segona residència ja pot anar preparant la cartera: si bé els tributs cedits a la Generalitat són impostos no periòdics (els ciutadans paguen successions i donacions o transmissions patrimonials pocs cops a la vida, no tenen capacitat de reacció o queixa i els accepten amb resignació), el govern català espera de l'impost de patrimoni importants augments de recaptació en els propers anys. I és que, segons l'Agència Tributària, amb dades fiscals del 2005, a Catalunya hi ha 806.000 catalans que van declarar una segona residència via IRPF. Només 239.000 catalans, però, van declarar el 2006 l'impost de patrimoni. El potencial recaptador és molt gran per aquesta via, sobretot perquè es comptarà amb la complicitat dels eficients sistemes informàtics de l'Estat. Aquest és un altre preu de ser catalans, en un impost en què altres governs autonòmics fan els ulls grossos. Perduda la batalla d'aconseguir més recursos a Madrid a mig termini, vénen anys de penitència fiscal per als catalans de rendes mitjanes en l'impost de patrimoni... si bé en el de donacions sempre es pot travessar el desert (dels Monegres) o el riu Jordà (el Sènia)...

Marçal
Sintes

Notícia número u: a començaments de febrer es va presentar oficialment al MNAC el primer quadre, un Picasso, que arribava a un museu català després d'una dació, que vol dir que una empresa —en aquest cas Abertis, controlada per La Caixa— paga a Hisenda mitjançant una obra d'art. La novetat, que va ser qualificada d'històrica, és que aquesta vegada, en comptes de quedar-se en un dels museus de Madrid, que és on es queden sempre les nombroses dacions que es produeixen, el quadre s'exhibirà a Catalunya. El president Montilla va acudir al MNAC i va fer un discurs. També l'inevitable Narcís Serra, president del patronat del museu, va parlar. Durant la presentació del Picasso, es van felicitar que el ministeri de Cultura formi part des de fa dos anys del patronat del MNAC perquè això ha facilitat molt l'operació. Tot va ser, doncs, alegria i agraïment perquè l'Estat ens deixa un quadre pagat —5 milions d'euros— per una empresa catalana. Segona notícia: fa pocs dies es va acabar l'ampliació del Museu del Prado dissenyada pel prestigiós arquitecte Rafael Moneo. Les obres han durat set anys. S'ha construït un magnífic edifici al claustre de Los Jerónimos, un corredor subterrani i una àrea d'enllaç amb la resta del museu. El pressupost —estimat— puja 152 milions, 110 per sobre dels 42 que s'havien previst inicialment. Cal recordar que el Reina Sofia i el Museu Thyssen també han estat espectacularment engrandits en els últims anys. Aquestes enormes inversions, que, òbviament, es quedaran eternament a Madrid, les paguem entre tots els espanyols, inclosos, inclosos fins al coll, els catalans.
m.sintes@hotmail.com